

Hallie Nadal

MEGMAJMOLTAK ÉBREDÉSE

krimi

MEGMAJMOLTAK ÉBREDÉSE

Fuss, hogy élhess!

Hallie Nadal

©Copyright: Saláth Barbara 2017

vikönyv©2025

ISBN:

epub: 978-615-6586-85-8

pdf: 978-615-6586-84-1

Lektorálta: Nádasi Krisz

Szerkesztette: Horváth Rebeka

Korrektúra: Szécsényi Zsuzsa

Borító: Saláth Barbara

Minden jog fenntartva!

Néhány, a regényben előforduló név kiejtése:

Aira	Érá
Airton	Áírton
Archiro	Árcsíro
Dalagher	Deledzsör
Hallie	Héli
Luisa	Lujszá
Mac Namara	Máknámára
Marion	Merion
Nadal	Nádál
Pete	Pít
Sandy	Szendi
Slue	Szlú

Pár szó az ír névadásról:

Írországbán a személynévben a családi helyzetet is jelölik a keresztnév és vezetéknév között szócskával. A könyvben szereplő Paul Mac Namara névben előforduló Mac szócska azt mutatja meg, hogy Paul az öreg Namara, tehát Mór Namara fia. Amikor Lola beházasodott a családba, felvette a férje nevét, és elé Mhic előtagot, ami megmutatja, hogy ő nem született Namara. Tehát ez hasonlóan működik, mint a mi -né ragunk. Ha Lola született Namara lenne, Nic Namarának neveznék.

PROLÓGUS

Egyre erősödött a nyomás a gyomromban a gondolatától is, hogy percekben belül találkozom a barátnőimmal. Mások ennek örülni szoktak, nem? Oké, nem ők a legnyájasabb társaság, de nekem csak ők vannak itt, Mendinsben. Ők az egyetlenek, akik nem érdekből töltik velem a szabadidejüket. Akik valóban kíváncsiak rám. Összeköt minket a múlt. Együtt váltunk igazán felnőtté, amikor mindannyian a kórházban dolgoztunk kezdő ápolónőként. Bár Lola meg én már tizenkét éve otthagytuk az egészségügyet, úgy negyedévente összejövünk csak mi négyen, lányok, hogy megünnepeljük valamelyikünket. Ma például Shelát. Valld be magadnak, Hallie: te is kíváncsi vagy rájuk! Erre készültél egész héten.

Amikor leszálltam a buszról a házgyári elemekből emelt kórház főbejárata előtt, rögtön kiszúrtam Lolát. Előrehajolva búcsúzkodott a meggypiros kabrió sofőrjétől, mély dekoltázsa felett kidomborodott újonnan szerzett melle.

A férfi végigsimított a barátnőm karján, aki viszonzásképpen a pasi arcát cirógatta meg. Sokatmondó pillantást váltottak, majd a kabrió kihajtott az útra. Sofőrje a forgalmat figyelte, de azért a magasba emelte a kezét, arra intve, ahol a feleségét hagyta.

– Látom, meglettétek a tartós házasság titkát. Mióta tart? Egy hónapja? – kérdeztem Lolától üdvözlésképpen.

Ő rám nevetett mind a harminckét, tökéletesre szabályozott fogával. Nem kellett gondolkodnia a visszavágáson.

– Lassan kettő. Pont kétszer annyi ideje, mint a te leg hosszabb kapcsolatod. Ami mikor is volt?

– Ne mondd! Vagy ezer éve. Néha úgy tűnik, nem is lesz többé. Nem gáz. Frankó aggszűz lesz belőlem.

– Legfeljebb agg.

Megrándult az arcom, ahogy elnyomtam egy mosolyt.

– Hol sikerül állandóan ilyeneket felszedned?

A távolodó autót néztem, de Lola hangja elárulta, hogy kajánul vigyorog, miközben válaszol.

– Savanyú a szőlő, mi? – kérdezte.

– Irtóra. – Izgalmamban megfogtam a karját, mintha attól féltem volna, hogy faképnél hagy, mielőtt megkérdezhetem: – Mondd, mi a baj velem?

Végigmért meleg mandulaszemével, csak aztán válaszolt.

– Az égvilágon semmi. Dögös csaj vagy. A hosszú, barna fürtjeid, na meg a C kosár mindenkinek szemet szúr. Angyali az arcod is. De lassíts a tempón!

– Ezt hogy érted?

– Nem kéne olyan kétségbeesetten akarnod a dolgot.

– Megijesztem a pasikat? Mint Debra?

– Deb nem ijeszti meg őket. Hagyja, hogy kihasználják.

– Odáig én el sem jutok.

– Ma elviszlek titeket a legtutifrankóbb helyre. Lesz kivel gyakorolnod.

Az órámra néztem.

– Most végeznek a lányok – mondtam.

– Menjünk be eléjük! Ne álljunk itt, mintha strichelnénk – javasolta Lola.

Végignéztem a rikítóan zöld miniruhába bújtatott, bomba alakján. Egyből igazat adtam neki. Otthon még kihívónak véltem a citromsárga forrónadrágból és királykék egyiptomi szabású blúzból álló szerelésemet, de már biztos voltam abban, hogy mind a hárman szürke egerek leszünk Lola társaságában.

A női öltöző a második emeleten volt. A folyosók és kórtermek régi ismerősként köszöntek rám, még az ágytálmósóból kiömlő bűz és az azt elnyomni hivatott fertőtlenítő szag sem tudta elrontani a rám törő emlékeket, mégis elképzelhetetlennek tűnt, hogy még egyszer itt dolgozzam. A munkával sohasem volt bajom, de felőrli az embert a megbecsülés hiánya és a kiszolgáltatottság.

A nővérpultból felénk intett egy fiatal ápolónő, aztán folytatta a betegkartonok rendezgetését. Jóval azután került ide, hogy mi Lolával leléptünk, de látásból jól ismert, tudta, hogy a főnővér barátai vagyunk.

Lola előttem riszált, én pedig remekül szórakoztam a betegek elképedt ábrázatán. Ő látszólag ügyet sem vetett rájuk, uralkodói pózban vonult végig a hosszú folyosón, a komplett férfiosztály legnagyobb gyönyörére.

– Nyissátok ki, csajszi! – dörömbölt az öltözőajtón.

Úgy terveztem, kint várom meg a többieket. Mindig utáltam a közös öltözők hangulatát, de minden szempár ránk szegeződött, így hát én is becsusszantam a nyíló ajtón át az öltözőbe.

Shela kibontotta hosszú barna haját, és az utolsó simításokat végezte a sminkjén. Ez utóbbi igen merész vállalkozásnak számított az alultervezett neonfényben,

igencsak közel kellett hajolnia a tükörhöz, hogy a megfelelő színek a megfelelő helyre kerüljenek. Mindig rossz volt itt a világítás. Amikor még én is a kórházban dolgoztam, többször előfordult, hogy más osztály ápolónői összetévesztettek bennünket Shelával.

Debra egy szál bugyiban üldögélt a szekrénye előtti padon, végtagjai esetlenül lógtak szanaszét.

– Ébresztő, Debra! – kiáltott rá Lola. – Mindannyian rád várunk.

Deb fel sem nézett. A járólap és az olajfesték találkozását bámulta, de a nyakamat rá, hogy semmit sem látott belőle. Elnyűtt hangon dünnyögött.

– Halál fáradt vagyok. Menjetez nélkülem.

– A nagy szart – közölte Lola. – Ma van Shela születésnapja. Nem teszed tönkre a nyafogásoddal.

Debra lerázta magáról a fáradságot, ültében kidomborította a mellkasát, és Lolának támadt.

– Hütsd le magad! Ez nem a te napod. Az az előző buli volt!

Lola szavai kirángatták Debrát a mélabúból. Azt hittem, ez a cél, de Lola nem hagyta abba, akadt még mondanivalója.

– Nem is a tiéd. Úgyhogy próbáld meg jól érezni magad, és ne rontsd el a többiek szórakozását! Megmutatom nektek a törzshelyemet. Itt az ideje, hogy összeszedj egy tuti pasit.

Shela ellépett a tükör elől, hogy behajolhasson a szekrény sorokat elválasztó szűk folyosóra, ahol Lola az egyik zárt szekrénynek támaszkodva a táskájában keresgélt, és egy kezitükröt vett elő. Az állát vizsgálgatta a makacs félhomályban, majd elégedetten visszarakta a

tükröt a retiküljébe. El sem hiszem, hogy látott bármit is. Debra a szeme sarkából leste Lolát, Shela rám kacsintott.

– Semmi szükség rá, hogy még jobban feldobd a hangulatot – súgtam, hogy csak ő hallja.

Shela megvillantotta mindkét szemöldökét. Ez jelezte egyedül, hogy hallott engem, mert a kérésemnek fittyet hányva megszólalt.

– Az a mókusos izé? Úgy hangzik, mint holmi gyermekmegőrző. Gyerünk, Deb! Biztos rábukkansz egy gyerekes pacákra. Annak nem kell majd szülnöd, vigyázhatsz az alakodra.

– A Frivol Mókusok cuki szórakozóhely! Nem győztök majd hálálkodni – ígérte Lola.

Debra megint összeesett, elnyújtott hangon nyafogta:

– Figyelj, szivi! Nem akarok tuti pasit, meg olyat sem, aki anyát keres a kölykeinek. Olyan kell, amelyik komolyan vesz.

– Olyan is akad. A lényeg, hogy valóságos pasi legyen. Na, gyerünk, húzz bele!

Debra homlokán összeszaladtak a ráncok, ahogy felkapta a fejét.

– Mi az, hogy valóságos? – kérdezte.

– Akit nem kell megfizetni, hogy társaságot nyújtson, mondjuk egy esküvőn.

Lola színpompás, tavaszi esküvőjére Debra ismeretlen férfivel állított be. Sem azelőtt, sem azután nem látta senki, ott viszont nyalták-falták egymást. A meghívottak között akadt néhány régebbi kollégánk, egy részük még ma is a kórházban dolgozik. Tőlük eredhetett a pletyka, amely bejárta az kórházat. Azt beszéltek, hogy Debra természetben fizetett a pasinak.

Lola ártatlan hanglejtése sem ellensúlyozhatta a szavai erejét. Deb képe elszürkült, ujjai ívben megfeszültek, mintha karmolni készülne. Felvonta felső ajkát, ami láttán nekem egy acsarkodó nagymacska képe ugrott be. Debra külön nyomatékot adott minden szava első szótagjának.

– Egyetlen fillért sem fizettem neki.

– Nem pénzre gondoltam. – Lola olyan mesterkéltén beszélt, hogy Shela meg én a nevetésünkkel küszködtünk.

– Nekem úgy tűnt, oltárian gondolsz rá.

Deb hangsúlya az oltárin volt, már fröcsögött, de Lolát nehéz vállalkozás kihozni a sodrából. Hetykén vetette oda:

– Nem a pénze miatt mentem hozzá Paulhoz.

– Ugyan már, szivi! Jártál valaha csóringer pasival?

– A csóró meg a nagyszerű nem szinonimák, tudtad?

Shelának szintén elege lett a veszekedésből, közjük ugrott.

– Erre semmi szükség. Ha nincs kedve...

– Dehogyan nincs, csak játssza az eszét – mondta Lola.

Odalépett Deb mellé, engem is odaintett. Fölrángattuk Debrát a padról, bepacsomagoltuk kölnivel, és belepréseltük a nyári ruhájába. Shela eltüntette a karikákat a szeme alól. Kicsit eltolta magától, érdeklődve vizsgálta az eredményt.

– Egész olyan vagy, akár egy nő – dicsérte, ami végre mosolyt csalt Debra arcára.

Lola megjegyezte:

– A végén még igazán pasit fog. Ki gondolná egy egész napos meló után, ami totál leszívja az embert?

– Oda se neki – mondta Shela Debrának –, Lola úgyszólván versenyben. Paul nem díjazná, ha neki is összejönne egy numera.

Deb szeme elsötétült.

– Ahogy a házastársak általában – dünnyögte.

Shela Lolához és hozzám fordult.

– Gondolom, egyetlen percre sem bántatok meg, hogy itt hagyjátok ezt a kócerájt. Úgy nézünk ki a nap végén, mint a lúgozott babaszar, a bérünk meg úgy tűnik el a hó végére, mintha sosem lett volna.

Lola az égre emelte a tekintetét, a szája széle lebiggyedt.

– Ez gyönyörű volt. De süketelj inkább a nővérkéidnek.

Debra felkapta a ridiküljét, ami kifordult a kezéből, és a tartalma szétgurult a járólapon. Az igazolványai, a lakáskulcsa a lába mellett landoltak, de az apróságokat messzebb vitte a lendület. Egyszerre guggoltunk le, dobáltuk vissza a holmikát. Deb szórakozottan tartotta felénk a ridikült, miközben a mobilját nézte.

– Működik? – kérdezte Shela.

Debra idegesen, merev ujjakkal próbálgatta.

– Azt hiszem – mondta. Bevágta az öltözőszekrény ajtaját, ráfordította a kulcsot. Ujjai elfehéredtek, ahogy a kistáskát szorította. Felém fordult, miközben tovább fűzte Shela gondolatait: – Nálad, szivi, dől a lé, Loláról már ne is beszéljünk!

Shela Lolára nevetett:

– Bizony, arany életed van, csajszi.

Lola egy szöszöt sodort le a ruhájáról, lassan emelte a szemét Shelára.

– Azért, mert háztartásbeli vagyok, nem a körmeimet hegyezem egész nap.

– Sejttem, milyen megterhelő lehet Mhic Namarának lenni – jegyezte meg epésen Shela.

– Szerinted nálunk láblógatásért adják a nagy zsét? Ti ugyanúgy elmehetnétek pénzt keresni – mondtam, mire Debra hevesen megrázta a fejét.

– Olyan mondvacsinált munkával, mint a tiéd? Kösz, nem!

Én lettem a célpont, de ezt is jobbnak találtam, mint a veszekedésüket hallgatni.

Shelának megint csak volt hozzáfűznivalója.

– Boldogabb lennél, ha a férfiakra összpontosítanál a pénz helyett.

– Azért leesik itt-ott ez meg az. – Debra két szemöldöke már egyetlen csíknak látszott, szeme villámokat szórt. Nem értettem, miért pont rám haragszik, hisz én egy rossz szót sem szóltam hozzá.

Shela folytatta a mondandóját, mintha meg sem hallotta volna a többieket.

– Ennek a melónak legalább van haszna.

– Már ha haszonnak nevezzük a magas válási arányt – szólt közbe Debra.

Felé nyújtottam a kezem.

– Köszönöm!

– Akkor miért dolgozol még itt? – támadta le Shela.

– Mert nálad jobb főnököt senki sem kívánhatna – vágtuk rá kórusban.

Elnevettük magunkat. A feszültség, mintegy varázsütésre elillant. Shela mindnyájunkat kitessekelt a folyosóra, és kulcsra zárta az öltözőajtót. Debra még játszott kicsit a durcást, de nem tudott sokáig ellenállni

Shela tréfáinak. Úgy volt minden, mint régen. Néztem őket, és átjárt az összetartozás csalóka érzése.

I.

Mint portyára induló oroszlánok, léptünk ki a kórházból a szombat estébe. Elménk mélyére temettük, hogy nem állunk a városi tápláléklánc csúcsán. Legalábbis nem mindannyian.

Shela kiszolgált Mercije a parkoló átellenes végében várt ránk, de én sohasem jutottam el odáig.

– Basszus, nincs meg a tárcám – kotorászott a ridiküljében Debra.

– Ott kell lennie – mondta Lola. – Én magam tettem vissza a táskádba.

– Ha egyszer nincs! – Debra hangja remegett az idegességtől.

Shela azonnal intézkedett.

– Nyugi, megtaláljuk. Szaladj vissza, amerről jöttünk! Én felveszem az öltözőkulcsot, és megyek utánad. Ti meg nézzetek szét, hátha valamelyik bokor alá esett – fordult végül felénk.

A parkolót széles zöld sáv választotta el az utca többi részétől. Miután végigpásztáztuk az aszfaltot magunk körül, vagy ötször átvizsgáltuk a járdát keresztező sáv bokrait jóval nagyobb távolságban, mint amilyen messze egy pénztárca eshet, de nem találtunk egyebet némi elszórt szemétnél, ami minduntalan előfordul az ír kisvárosokban.

Kissé eltávolodtunk egymás mellől, amikor három, nem túl megnyerő pasi ugrott elő egy semmiből felbukkanó autóból. A legszalonképebb Lolához lépett,

hogy szóval tartsa. Olyasmiket mondott, hogy dolgoznom kell, és nagyon sajnálja.

– Velünk kell jönnie! – parancsolt rám az egyik társa.

– Nem megyek magukkal sehová – jelentettem ki eltökélten, de semmire sem jutottam ezzel. A két férfi megragadott, és mire a mondat végére értem, már egy olajzöld BMW-ben csücsültem. Kiáltani akartam, hogy segítséget kérjek. Az első szótagig jutottam, amikor megéreztem az oldalamba fúródó kemény tárgyat. Azt biztosan tudtam, hogy nem késpenge, annál tompább volt. Pisztolyra gyanakodtam.

– A főnöknek szüksége van kiskegyedre. Azt mondta, maga nélkül vissza se térjünk – közölte az egyik nehézfiú elég hangosan ahhoz, hogy Lola hallhassa, miközben mellém kászálódott, és bevágta az ajtót.

– Minden oké, csajszi? – hajolt be az utas oldali ablakon Lola.

Mereven bólintottam, mire a mellettem ülő két alakot kérlelte.

– Hé, fiúk! Nem érne rá holnapig?

– Egyikünk se' boldog, kislány, hogy szombat este melózzhatunk.

– Gyere már, Billy! A főnök irtóra pipa lesz – szólt ki a sofőr a még kint ácsorgó társuknak, aki nehezen bírt elszakadni Lola dekoltázsától.

– Bocsásson meg, hölgyem! Vár a munka. – Billy aprót biccentett Lola felé, és beszállt az anyósülésre.

Most vagy soha. Összeszedtem a bátorságom, és kikiabáltam.

– Ha előbb érsz haza nálam, vidd le sétálni a kutyámat!

– Vettél egy kutyust? – örült meg Lola. – De nincs kulcsom a lakásodhoz.

Na, kösz!

A bal oldalamon ülő gengszter megköszöri a torkát, miközben a bordáim közé nyomta a fegyvert. A sofőr gázt adott. Billy felhúzta az utolsó leeresztett ablakot, s én a lesötétített üvegen át lestem Lola távolodó alakját.

Leizzadtam az idegességtől. Az elrabolt és prostitúcióra kényszerített lányokról szóló hírek kavargtak a fejemben. *Nők, drog, fegyverek*, kántálta egy idegen hang a fejemben a bűnözők szentháromságát. Nem, a fegyver nem illik a képbe, de drogos prosti még lehet belőlem. Elfehédett ujjakkal szorítottam magamhoz a lila retikülömet, éppen úgy, mint az imént Debra a sajátját. Ez volt az egyetlen tárgy, ami a két perce véget ért életemhez fűződött.

Észak felé tepertünk. Billy sötét holmit vett ki a kesztyűtartóból, és hátranyújtotta a fiúknak. Az egyikük elvette, akkor ismertem rá. Egy szemkötő volt az. Tehát lenne esélyem később elmesélni az utat.

Mozdulatlanul tűrtem, hogy feltegye rám, bár minden érintése végigborzongatta a testemet. *Lélegezz mélyeket! Ommm.* Izzadt a tenyerem, a táskám lucskos lett a kezem alatt. A nadrágomba töröltem a verejtéket. A fülemben egyre gyorsabb ütemet vert a tam-tam dob, aztán egyik pillanatról a másikra megszállt a béke. A beállt csöndben tisztán hallottam a férfiak minden moccanását, még a balomon ülő hájasabb pasi szuszogását is simán kivettem. Mi az? Már nem ver a szívem? Ujjaimat rákulcsoltam a csuklómra. A verőerem ütemesen lüktetett az ujjbegyem alatt. Fejtámasznak feszülő tarkóval

merültem el ebbe a ritmusba. Ez nem történik meg.
Mindjárt lefékez az autó, és én elsétálok innen.

De nem vezetett sehová a tagadás.

A belvárosban álltunk meg. Még a kocsiban megszabadítottak a szemkötőtől, azonnal körbenéztem. Sosem jártam erre, de az utca jellege egyértelműen Mendins belvárosára utalt. Az tuti, hogy nem hagytuk el a várost, ennyi idő alatt képtelenség.

Amikor kitessékeltek a járdára, remegett a lábam, de már egész jól összeszedtem magam.

Sem utcatábla, sem házszám.

– Ne bámészkodj! Befelé!

Az oldalamnak nyomódó pisztoly nem hagyott kétséget afelől, hogy jobb, ha csöndben teszem, amire utasítanak.

Egy téglalapítású, négyszintes társasház második emeletére vezettek. A harmadik lépcsőfordulónál jártunk, amikor megláttam egy idős asszonyt. Háttal állt nekünk, a kulcsaival bíbelődött. Meghallva a lépteinket megfordult. Rosszallóan ingatta a fejét, ahogy figyelt engem a négy férfi társaságában. Lehet, nemsokára lesz mit bámulnod. A ribi munkába indul. Úristen! Hogy lehet azt kibírni?

Elég kétségbeesetten nézhettem, mert végül félrebillent fejjel felém nyújtotta a nyakát, és biccentett.

– Jó napot, Luisa – köszönt rá az egyik gengszter.

– Maguknak is – felelte kurtán az öregasszony.

Összébb húzta magát, és korát meghazudtoló iramban tűnt el a résnyire tárt lakásajtó mögött, magával rántva a megrakott cekkerét.

A férfiak gondosan letörölgették cipőik talpát, mielőtt beléptünk volna a lakásba. Ez olyan abszurd látványt

nyújtott, hogy megtorpantam. Egy pillanatra átfutott az agyamon a gondolat, hogy ez az egész csak béna álom. De nem az volt. Billy gúnyos félmosoly kíséretében belökött az ajtón. Felhorkantam, ám a férfiak szúrós pillantása csöndre intett. Csupasz előszobán át vezettek be egy bútorozatlan szobába.

– Nem gondoltak még rá, hogy berendezzék a lakást?
– csúszott ki a számon akaratlanul.

Az ablak előtt, nekünk háttal egy férfi állt, aki most megfordult. A háta mögött összekulcsolta a kezét, pókerarcáról semmit sem tudtam leolvasni.

– Kettőnknek elég ez a két szék – mondta színtelen hangon. Csettintett, mire a négy másik kivonult az előszobába. Kettesben maradtunk, és a szoba közepén álló, egymás felé fordított székek nem sok jót ígértek. – Üljön le, kérem – mutatott az egyikre.

– Köszönöm, inkább állok. Egész nap ültem, tudja – hadováltam. Húztam az időt.

– Azt mondtam, leülni!

A megemelt hangra összerezzenem, de nem mozdultam. Álltam a tekintetét. A pasi kidüllesztette a mellkasát, szeme összeszűkül, két szemöldöke egymásba futott.

Odakinn hangos mozgolódás támadt .

– Gyere gyorsan! – dugta be a fejét a mosolygós, de most egyáltalán nem nevetett. – Visszaértek a fiúk a bankból. Nagy baj van.

A nagydarab ember lassan fordult Billy felé.

– A terv szerint nem ide kellett volna jönniük.

– Karl-t meglőtték.

– Az istenit neki! Ez most nagyon rosszkor jött.

– Mikor jön ez jókor? – mondta Billy.

Az idősebbik szóra nyitotta a száját, végül mégsem mondott semmit. Hangosan kifújta a levegőt, és kemény léptekkel kisietett. Billy félreugrott, hogy utat engedjen neki, aztán követte.

Kihasználva magányomat az ablakhoz futottam, de még mielőtt megbizonyosodhattam volna afelől, hogy zárva van-e, a pasi már vissza is tért.

– Maga ápolónő. Habár nem ezért hozattam ide, segítenie kell. Aztán rátérünk a maga ügyére is.

Nem kérdésnek szánta, hát nem feszegettem a dolgot. Érződött a hangján, hogy nem szokott az ellenvéleményekhez.

Egy másik, kisebb szobába vittek. Erről már leritt, hogy lakják. A kárpitba beleivódott savanyú izzadságszag megcsapta az orrom, ahogy beléptem. Megtorpantam, de Billy beljebb tessékelt. A falak mentén körben ágyak sorakoztak, a szoba közepét székekkel körülvett étkezőasztal foglalta el. Az egyik bevetett ágyon holsápadt pasi hevert. Félrecsúszott a zakója, az ingét kigombolták. Hogy bírja zakóban ezt a meleget? A trikója a jobb válla alatt úszott a vérben. Még trikó is! A többi gengszter, ha jól emlékszem, heten, a maradék parkettán osztozott. Egyhelyben toporogtak. Előrébb léptek, aztán visszaoldalgattak.

El sem hiszem. Totál szívás! Már az is abszurd, hogy itt vagyok, de hogy még ápolónősködjek is, az képtelenség.

– Hozzanak ollót! – mondtam, miközben le sem vettem a szemem a sebesültről.

Tizenkét éve már, hogy nem láttam el beteget, és azelőtt sem a sebészetben dolgoztam, de okosabbnak láttam hallgatni erről.

Valami apró ollót nyomtak a kezembe. Kikerekedett a szemem. Leginkább egy női budoárban tudtam volna elképzelni az ilyen holmit, nem macsó gengszterek lakásán.

– Van férfiasabb? – adtam vissza.

Te jó ég! Már azt sem tudom, mit beszélek!

Kerítettek nagyobbat. Alulról indulva felvágtam a trikót, és igyekeztem gyengéden lefejteni a sebről.

– A fenébe! Hogy történt ez? – A főnök hangja betöltötte a szobát.

– Mindent a terv szerint csináltunk. Valaki köpött a zsernyákoknak.

– Úgyis rájövök, ki az a rohadék, aki hónapok óta keresztbe tesz nekem, akkor aztán nem marad egyetlen darabkája sem, amire megkaphatná az utolsó kenetet.

Még sosem láttam lött sebet, de egyből felismertem. Beleborzongtam a látványba.

– Emeljék meg! Látnom kell, hogy van-e kimeneti nyílás.

A gengszterek nem várt óvatossággal mozdították meg a társukat, aki ettől még fehérebbé vált, beharapta az ajkát, és erőtlenül nyöszörögött.

Belestem a ruhája alá. A pasi verejtéktől ragacos trikója rátapadt a sértetlen bőrére. A golyó megakadt a testében.

– Érte a tüdőt? – kérdezte egy sebhelyes képű, marcona alak.

Amikor a BMW-t vezette, észre sem vettem a forradást a jobb arcán. Mindezidáig kizárólag a balfelét láttam?

– Nem tudom, nem vagyok orvos – mondtam. Ez lehet, hogy sok volt. Behúzott nyakkal gyorsan hozzátettem: – Azt hiszem, nem.

– Ezért tart itt az egészségügy – morgott egy másik.

Féltem a beavatkozástól, no meg az emberrablóktól is, közel álltam ahhoz, hogy elveszítsem az önuralmam. Védekezésül nekik támadtam.

– Máskor raboljanak el orvost, ha műttetni akarják a társukat, rendben? – Attól, hogy kieresztettem a hangom, megjött a bátorságom is. – Csipeszt és fertőtlenítőt! – parancsoltam.

Meglepetésemre Billy egy flakon Dolarin sprayt tett az ágy szélére.

– Ez szart sem ér. Alkohol nincs? – vettem rá egy oldalpillantást.

Nem értettem, mit morog, de sarkon fordult és egy üveg Chivas Regallal tért vissza.

A sérült szájához tartottam az üveget.

– Igyon – utasítottam, azután a sebét is alaposan belocsoltam az itallal.

A férfi felkiáltott, a teste megrándult. Nagy erőfeszítésembe került, hogy a saját torkomon ne öntsek le úgy féldecinyi whiskyt. A kezemben reszketett a világoskék, műanyag csipesz. Behunytam a szemem, és vettem két-három mély lélegzetet.

– Nem lehetne gyorsabban? – hallottam egy fojtott hangot.

Arra fordultam. A férfi összefont karral állt, kicsit előrébb a többiektől, akik hümmögve bólogattak.

– Akarja maga csinálni? – nyújtottam a pasi felé a csipeszt.

Ő elvette, átengedtem neki a helyem. A sebesült kétségbeesetten pillantott egyikünkről a másikunkra. A gengszter a sebhez közelítette a kék műanyagot, jobban reszketett a keze, mint az enyém. Ez valahogy megnyugtatott. Az eszköz után kaptam.

– Na, adja ide!

Billy ismét megvillantotta mindent tudó mosolyát, a meglőtt pasi pedig hálás megnyugvással hanyatlott a párnájára. Szerencsétlen, ha tudta volna, amit én!

– Iszonyúan fog fájni – mondtam, és előre sajnáltam szegény ördögöt.

Tudtam, hogy rosszfiú, és a képét is mintha csupán félig munkálta volna meg a teremtő, mégis szánalomra méltóan hevert az ágyon, rám szegezve szomorú kutyaszemét.

– Ilyenkor a filmekben rá szoktak harapni valamire. Tudjátok, a nyelve miatt – ötletelt az egyik gengszter.

A sebhelyes arcú kibontotta a bőrszíját, széles mozdulattal kihúzta a nadrágja korcából, és a meglőtt pasi szájába erőltette. Vártam, hogy mihez kezd majd a lecsúszott nadrágjával, de az övet alighanem díszként hordta, a farmerja változatlanul a csípőjére simult.

Idegessé válás támadt a szobában, mindenki látni akarta a műtétet. Halkan susmogtak, talán fogadást is kötöttek páran. Hogy a beavatkozás sikere, vagy a szerencsétlen élete volt-e a tárgya, azt meg nem mondom.

Próbáltam végiggondolni, mit tanultunk a suliban a lőtt sebekről. Egy: a lövedék nem maradhat a testben. Kettő: a kimeneti nyílás nagyobb a bemenetnél. Erre most semmi szükség. Három: hú, de marha rég volt